

Ens cal un bon equip econòmic

Andreu Mas-Colell

El futur de l'economia catalana depèn de factors que no podem controlar, com l'evolució de la tecnologia o de l'economia internacional, però també de factors sobre els quals podem tenir veu i vot, com la utilització dels fons Next Generation, o que simplement podem determinar nosaltres mateixos, com la capacitat de focalitzar objectius, d'alinear esforços o, crucialment, de disposar d'un lideratge econòmic de qualitat. És una pena que en mesos clau per al desplegament dels fons europeus ens trobem en un interregne polític condicionat per una malaltissa conjunció de vetos mutus. Confesso que em resisteixo a acceptar que l'única fórmula possible sigui la d'ERC-Junts-CUP i, com tothom, faig càbales. Em pregunto, per exemple, si fóra viable un pacte on la presidència del Parlament fos dels comuns i aquests s'abstinguessin en una investidura d'un president de la Generalitat amb el suport d'ERC i Junts. En tot cas, deixeu-me ser optimista i suposo que, potser després de setmanes de patiment, ens acabarem trobant amb un bon equip econòmic. En particular, vull creure que el nostre procés polític serà prou responsa-

ble per entendre que anar a noves eleccions a la sortida de la pandèmia seria catastròfic.

Disposar d'un bon equip econòmic en uns circumstàncies en què aquest podrà influir sobre les directrius d'utilització dels fons europeus pot marcar el caràcter de l'economia dels nostres nets. Permeteu-me tres consideracions sobre el que entenc que serien bones directrius.

1) Mentre que els fons incidiran sobre l'estructura del nostre consum i de la nostra producció i que idealment les millorarem totes dues, l'objectiu estratègic principal és portar-nos a una economia més productiva. I això vol dir que la part de la producció és la decisiva. Si

Per liderar projectes des de Catalunya necessitem centres de decisió d'una certa dimensió

una institució cultural té un pressupost que li permet o bé importar, amb la clau a la mà, dos esdeveniments (exposició, musical...) de qualitat, o bé dissenyar-ne un d'envergadura local i un altre de més ambiciós i exportable, no dubteu que la segona opció ens convé més. O si en el context de les inversions de sostenibilitat, prioritzades per Europa, dediquem recursos al vehicle elèctric, llavors cal orientar la despesa cap a facilitar-ne la producció i no només la circulació (endolls...). O, pel que fa a l'altra prioritat

europea, la digitalització: podem comprar o podem produir el software. Ho resumeixo en una regla molt simple: en totes les inversions que fem, o facilitem, pensem globalment d'entrada, és a dir: pensem en el seu potencial exportador.

2) No hem d'identificar el concepte de *molt productiu* amb manufactura d'objectes, o *exportació* amb exportació d'objectes. Fer indústria és només una manera de dir que es crea valor econòmic per al mercat. I el que compta és quant valor es crea en relació amb la inversió, i quanta ocupació ben remunerada. Un despatx d'arquitectes, o una enginyeria, que dissenya espais a l'Àfrica pot ser més interessant per a nosaltres que una constructora que edifica aquí però dissenya a Munic. A Catalunya tenim molt marge per créixer en serveis intensius en co-neixement i ens cal fer-ho. Tinguem present, a més, que a mitjà termini els enginyers seran menys substituïbles per robots que els treballadors no qualificats.

3) Hem de ser conscients que per impulsar i liderar projectes des de Catalunya necessitem centres de decisió significatius i d'una certa dimensió. En aquest aspecte hi ha molt per guanyar: a Espanya hi ha enginyeries, no totes amb seu a Madrid, que facturen centenars de milions (que és molt per a aquesta mena d'empreses), però amb seu a Catalunya les més grans facturen en les desenes. Ara bé, vigilem perquè també hi ha molt a perdre. Per exemple, set empreses de l'Ibex 35 tenen (haig de dir: encara?) centres de decisió importants a Catalunya. ●

A. MAS-COLELL, economista, UPF i Barcelona GSE

El poder platejat

Núria Escur

Cada vegada que m'assalta la temptació de parlar de política declino la invitació del meu cervell traïdor. I encara que ja sé que *tot* és política, vull creure que hi ha gent a qui, per contrast, encara li interessen altres coses.

Així que ahir em vaig aturar en els cabells blancs. Mirava atònita els que li han sortit al president Sánchez (continua sent guapo, a aquest pas el seu únic reclam) quan m'assabento que als Estats Units les dones que formen part de l'exèrcit ja podran dur cua en lloc del, fins ara, monogràfic monyo. I és dir monyo i pensar en el monyo samurai d'Iglesias... I és dir cabells blancs i pensar en l'altre dia quan Jane Fonda, octogenària i formidable, va sortir a rebre el premi.

Reticent al meu dia trivial decideixo canviar de paladí. Però m'adono que Lagarde, que em sembla elegant, té alguna cosa de reptiliana, Macron és imberbe i la presidenta Von der Leyen llueix una barba incipient. Rossa, això sí, baronessa i bona amazona.

Incapaç de concentrar-me en les seves polítiques, mesu-

Lagarde, que em sembla elegant, té alguna cosa de reptiliana

res, proposes i projectes de llei, fruit d'un embafament que comparteixo amb part de la societat, continuo passant pàgines. Només em reclama el físic (estic perduda) i no vull anar més a fons per dignitat.

He deixat de sentir-me culpable el dia que em salto l'últim debat polític, les xifres de covid o l'evolució de la borsa. Bé, això últim, en realitat, crec que no ho he mirat mai.

"La política és com la lava, encara que no t'hi enfonsis et crema", va dir algú que la meua memòria política selectiva tampoc no vol recordar. Atès que la densitat del cos humà és menor que la de la lava, no mors mai al seu interior, però et va rossegant fins a destruir-te lentament.

Em desperto sense més ni més. I allà, damunt la taula, una notícia sobre Aung San Suu Kyi. La birmana llueix un floc blanc com Golda Meir. He tornat a desviar-me. I això que volia preocupar-me pels pressupostos europeus, els aixecaments militars i la criptomoneda, de debò, però no em surt. ●

APUNTS DEL NATURAL – JL MARTÍN

L'enllustrador de Francesc Macià

Susana Quadrado

Ha tornat l'enllustrador a la plaça Francesc Macià de Barcelona. En José hi és cada tarda, de dilluns a divendres. Espera els clients al costat del Sandor, popular terrassa de Barcelona en la qual es depositava l'alta burgesia durant la dictadura i

que avui manté el seu objectiu original malgrat els canvis de propietat: deixar-se veure. La terrassa del Sandor és una espècie de sala d'estar de la zona alta de la ciutat, on s'hi entra i s'hi surt moltes vegades al cap del dia. Tot i que si alguna cosa distingeix aquest local és que aquí té el lloc fix un dels últims supervivents de la raça dels enllustradors. "I em deixen fer", ens explica. En José no s'assembla en res al Bro-muro confident del Pepe Carvalho de Carlos Zanon però, vaja, que l'home reté cert encant.

Si t'hi fixes no és gaire la gent que s'atreveix a utilitzar els seus serveis. Per vergonya, cal pensar. Pel que simbolitza. I què simbolitza? Doncs depèn amb qui parlis. Per a uns, hauria de ser un ofici per exterminar per denigrant i servil. D'entrada, exigeix que algú s'agenlli

públicament davant un igual mentre inclina el cap sobre els seus peus, com en un joc de domini. Per a d'altres, unes sabates ben enllustrades suposen una bona targeta de presentació i és aquest un servei tan digne com qualsevol. En José cobra 8 euros per parell i diria que porta l'ofici amb estocica impertorbabilitat.

Que cadascú opini. Confesso que he dubtat si escriure sobre l'enllustrador quan hi ha qui veu obert amb les seves soles gastades l'abisme de quedar-se a l'atur. A més, crec que les sabates s'han de netejar a casa. Però no veig deshonra en l'ofici. La seva presència reconforta pel que significa: que ja treu el nas la vella normalitat. En José només es lamenta que cada vegada hi hagi més clients amb vambes, i això no hi ha déu que ho embetumi. ●